

זו מלכות:

"כל הבן הילוד מיאירה תשליבחו"
זו מלכות שפורסם בימים אלה מטעם פרעה,
מורה להשליך את כל הבנים הנולדים ליאור.

לכטבנו נודע, שהצוו פורסם בעקבות שלושן
נסעון של פרעה, לכפות על המילדיות העבריות
לחמיית את הבנים העבריים מיד עם לידתם.

כזכור, קרא פרעה לשתי מקמדות העבריות,
מרים וויכבד (הידיעות בשם): ספרה - המספרת את
החולד ופועה - הפעעה ומרגיעה אותה:
ויראינו על האבנים, אם בן הארץ נקםפן אותו".
המקמדות לא קיימו את הצז, בתואנה שהנשים
העבריתות يولדות כחיות, שכן כמעט כל בני יעקב
התברכו על ידי אביהם בשמות של חיות.

פרשנו מוסרים, שהנויות המקורית חלה רק
על נולדים מבני ישראל, שכן איצטגנני פרעה הזהיר
אותו שעם זאת, יחד עם זה, יחד עם זה
מצין פרשנו המירוד רשיי, שהפעים חלה הגירה
אך על המצריים, כיון שהאצטגניםים דעו להציג
במדוק על יום לידתו של מושיע ישראל, אך לא
דעו להגיד לפרעה אם יהיה מבני ישראל או מצרי.

**סקופ: העלמאות של משה קשורה בהעלמותו של נוגש מצרי
בימים האחרוניים, נעם משה, שהרבבה לשוטט בין העבדים העבריים, מהנו בגוש.**

משמעות מספרות, שהעלמותו של משה - יש קשר להעלמותו של הנוגש המצרים, שאחריו
חפשו משטרת לפני ימים אחדים.
כתבנו המירוד ראיין שניןישראלים בשם זקן ואבאים, לדבריהם הם היו עדים לכך שימוש
הרג את המצרי וטמעו אותו בחול, לאחר שהיכחה שוטר עברי. לדבריהם, אף הם נתקלו במסה,
כאשר רבבו במקומות ומשה כינה אחד מהם בשם "רשע".

דרך דרך

מההמודרש לפרשת שמות

שמות רבת, פרשת שמות א, ג - "ויאלה שמות בני ישראל" (א, א) - שקהלם הם ישראל פְּצַבָּא השם. מה כתיב
למעלה - "מונֶה מספר למכבים, לקלם שמות קרא" (תהלים קט, ד). אף הקדוש ברוך הוא, בישירדו ישראל למצרים מנה
ספרם כמו הין, ולפי שהם מושלים למכבים - קרא שמות למלם, והוא הוא דקטייב: ויאלה שמות בני ישראל".

לקוראים: מאמריהם המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המערכת: הרב אברהם פום, משה רוט, נפתלי יערி, יהודה מליק
העריכה בסיעור ארכוי כולל "יד ברודמן" לימידי הוראה ודיניות, בית ספרה, רחובות
טלפון: 08-9412048
אתרים באינטרנט: www.pirsuma.com/siach
הדף: דפוס ש.ה.ר. רחובות טל. 08-9475106

מנהיג מגמורים

"בי' ה', לא איש דברים אֲנֹכִי גם מתרמול גם משלשים גם מאו זְבָךְ אל עַבְךְ, כי בְּכָד פֵּה וּבְכָד לשון אֲנֹכִי" (ד, י).
אכן טענה נכונה, משה רבינו לכה במגוון קשה ואית נתן למד מונך כפילת בתיאור הביאה הרפואית: "בְּכָד פֵּה",
"בְּכָד לשון". וכי מסווג אדם גמגון, להליבם עס אשר סובל מגלות קשה, רעב, מיאש וכו' ויכול להציג בכלים את תקוות
הנאהה? ואפילה אם יכול, הרוי שעליו להופיע בפני מי שנטפס בפני עצמו, עמו ובכלל, בשליט העולם בעת ההיא - פרעה
מלך מצרים על כל יעצץ וחוטומי, מלך נאה ואktor, אשר מבקש למצודקת של משה, אשר מנסה למשוך אליו רוחות ממו למשימה זו.
מצליה לחוץיה מיליה שלמה מפיו. אכן טענה מוצדקת של משה. מי שום פה לאדם או מי שישום אלם או חרש... בְּלֹא אֲנֹכִי ה' (ד,
יא). אמר לו: "אם אין אתה איש דברים - אל פְּחֹשׁוּ, הלווא אני באתי כל פיות שעמלים ואני עשיית אלם מי שחפטתי...
ואם אני חפצתי שתהיה איש דברים - תהיה כמו כן, אלא לעשות בך נס אני חפץ, בעת שתדבר שיידו דברים נוכנים,
שאני אהיה עם פיך" (מדרש רבה, שמות ג, ט). זו דרכו של הקביה, להודיעו למשה: טענו תך ראות על פי מחשבתبشر
דמות, אך אני אשר יצרכי את האדם בחכמה ובראתי בו נקבים, חלולים חולמים, מודיע לך בואת, כי לא תבריא
ותשאך "בְּכָד פֵּה וּבְכָד לשון".

מדוע לא ריפה האלוקים את משה? מודוע לא העניק לו את יכולת הדיבור המשולם? הרי מה זה בשליל הא-ל הגודל,
בורא היקום? עונה הרין "זרשות הרץ", הדרוש החמישי: "יען לא יחשב, שהויה ישראל וגודליך נשבכים אחרים, היה
לצחחות דבריו, כמו שאמר על מי שהואה צח הדיבור,ISM שימשוך ההמון אחריו, והשקר ממענו ייחשב אמת. והדבר בהפק, למי
שהוא בְּכָד פֵּה וּבְכָד לשון, שהאמת לא יקובל ממנה רק לחזק היגיונו". ככלומר, דזוקא חסרונו זה של משה, הוא הינו
הגדול של מתרת שליחותו על ידי הקביה. לאדם המגמים - מקשיבים בְּצִירָה קְשָׁב, שאם לא כן, לא בנין את דבריו. ואשר
מקשיבים לו, לא מתפעמים ונחספים אחרי הכריזמה האישית שלו, או אחר קסמי פיו, אלא דבריו הם אמת, חפים
משמעות של דמגוגיה מהיבאה, אשר עלולה להטעות גם אנשים נבונים. כך הקשיב לו העם וכך הקשיב לו פרעה. כך עמדו
הדברים אשר השמעו משה במצרים ובסיני - בהירים ושקופים, בלא תוספת כלל צבעוני וסובייקטיבי.

בימים אלו של בחירותם בעם ישראל, נזכר שמנגןו הראשו היה בכל מגמים, ולא נתן לאנשים אשר נכתבו בקי
כותבים מקטיעים ונאמורים על-ידי דמגוגים, להთוט את לבבנו מדרך ישראל סבא.
[מבוסס על מאמר "האמת מהוחרוי הגמורים", בספר "פרשה ופשרה" - הרב משה גורליק, לפואתו של אבי מורי,
ר' יצחק בן אטול נ"י בתקן שאור חולין עם ישראל].

משה מרדכי שפיר

ראש חדש שבט יהוה ביום שבת קודש הבעלית
המולד יהיה לשבת, שעה 4, 53 דקות ו-12 חלקיים

גלוון זה מוקדש לע"ג מרת מינדל מרים (עיר) לוי ע"ה
נלב"ע כ"ז בטבת תשע"ט
תנגביה

רכילות בחצר מלך מצרים:
הבן המאמץ של בת פרעה - נער עבר
לפני ימים אחדים, נאסר על ידי בת פרעה,
תינוק בן שלושה חודשים, אשר נמצא על ידה,
בתיבה על היאור. מפה לאוון נמסר, כי התינוק
שנקרא על ידי בת פרעה - "משה", הוא מילדי
הערבים.

לדברי מקורות בארמונה, ניסתה בת פרעה
למצוא מיןתק אשר תנייק את התינוק. באופן
"מקורי", הزادנה למקום נערה עבריה שמה
מרים והציעה לבת פרעה לקרוא ל'מינתק' מן
העבירות". משחטכימה בת פרעה, הביאה הנערה
ברומה, את אמו של הילד ואז החל הילד לינוק
ולדברי מומחים, הוא עולה ומפתחת יפה.
פרשנים מוסרים, שシリובו של הילד לינוק
מפנייקות מצריות, נבע מכ' שבתheid, הוא ידבר
עם הקביה פנים אל פנים ואז זה רואין שפה שנייה
בלב טמא, ידבר עם הקביה.

**סקופ: העלמאות של משה קשורה בהעלמותו של נוגש מצרי
בימים האחרוניים, נעם משה, שהרבבה לשוטט בין העבדים העבריים, מהנו בגוש.**

משמעות מספרות, שהעלמותו של משה - יש קשר להעלמותו של הנוגש המצרים, שאחריו
חפשו משטרת לפני ימים אחדים.

כתבנו המירוד ראיין שניןישראלים בשם זקן ואבאים, לדבריהם הם היו עדים לכך שימוש
הרג את המצרי וטמעו אותו בחול, לאחר שהיכחה שוטר עברי. לדבריהם, אף הם נתקלו במסה,
כאשר רבבו במקומות ומשה כינה אחד מהם בשם "רשע".

פינה הזהב

מלכת בונה (א)

למדנו שיש שלשה מקרים בבניין בכללים:

א. החורחה ופיה - מותרת. אסורה, אם הדרך בתקיעה - אסורה, וכן אם הדרך בהידוק - לרוב האחוריים גם זה אסורה.

ב. היזוק - אסורה. "היזון איש" - מותיר, אם אין הדרך בתקיעה. אסמן, לרוב האחוריים גם זה אסורה.

בנייה דוגמאות מעויות לכך:

א. הארכת שולחן - כתוב ה"ארחות שבת" (פ"ח, נא), כתוב ה"ארחות שבת" (פ"ח, נא),

שMOVEDן לחדר לוחות עץ כדי להאריך את השולחן בשבת, כיון שהוא מודרבנן. ה"ארחות שבת" הוסיפה, גם בורג שלא יצא לגמורי שהחיבור רפואי.

ב. גלגל שנשפט מרגל של מיטות תינוק - ה"ארחות

שבת" (שם, נב) למד מה"חיזון איש", שגם מוחזיר אותו במקומו מותר להאריך את המיטה יהוזר ויפול ליתן במקומות הבורג חוט מותכת, או מחת. וה"ארחות שבת"

הוסיפה, שהוא הדין שאסור על ידי הדבקת איספלנית. בשבת, אכן מעשה בנין כלל.

משה לא היה נסיך מצרים

על ידיה זו, גדלים הילדים כבר מהגן, ורבים נשארים עם ידיה זו עד זקנה. אך זו טעות, כפי שנראה להלן, וכן היה משה מגנום - היא טוענת נפוצה וכבר כתבתי על כך בשנים- עברו. אך, אם נשים לב לכתבו, נראה, שהוא גדל בשנתיים- שלוש השנים הראשונות, אבל amo בית. ראו פרק ב, פסוק ט: "ויתאמיר לה בת פרעה: הילכי את הילד הזה, והיינחו לי, נאני אתן את שברך...". لأن חוליק אותוו אליל' הביתה! הרוי האפשרות השנייה היא, חוליק את הפיניקת לארכון, שם תהיה עם הילד וזה לא סביר. ועוד ראה מאפסוק י: "וינידל הילך, ותבאהו לכת פרעה, ויהי לה לבן...".

אבל הוא היה בן מאומץ, יותר נכון היה אסופי שבת פרעה גידלה, אבל הוא לא היה יכול להיות נסיך. תואר כזה נשא רק מי שנולד למלכה מצירה ממש, ורק בן כזה יכול בבה העת, לרשת את פרעה. גם אם נניח שבת פרעה הייתה יתירה يولדה בן מצרי, ספק אם היה יכול להיות מועמד לירוש עצה. קל וחומר אסופי, עוד עבר, שודאי נחשב לגען נחות במצרים. מי שמכיר את חותמת מצרים הקדומה, ידע, שלא ניתן לתאר נסיך" לכל דברין... ספק רב אם פרעה כלל ראה, היכיר, התיחס למשה ומיל"ו" בוננה" על האגדה היהודית על משה, היושב על ברך פרעה ו"boror" בנהלים במקום זהוב וכוכי, "בונה" על אגדה ולא על אמת ההיסטורית, ריאלית.

לכך גם ראה מה כתוב: משה, CIDOU, הרוג את המצרי וכו'. הדבר נודע לפרעה והוא רוצה להרוג את משה, הנאלץ ברורו למiquid שניים ארוכות: אתם ודאי זוכרים, למשל, את בניו של קדافي, או אדם חסין, מנותחים ב'ין עדן' (שלחים...). הם, אף פעם, היו באנסים בלי חשבון, מבלי להסתכל במי ושמאל לראות שאן איש. האס משיחו חשב, שהם יועמדו למשפט בארץ! והນמשל: אם משה היה נסיך אמיתי, הוא לא היה נתון לסקנה מרפואה וכו'.

כוכו, הוא גדל באמרמו, כי כך סובב הקב"ה את העניינים, כדי שימושה לא יגדל באוירה של עבודות והוא לו תוכנות ראיות להנאה. גם עובדה זו היא אירונית כלפי פרעה: הוא עשה מעשים כבירים כדי לפגוע בישראל, והנה, הדמות שתפצע בו ובארציו, קשות, גזל בארכונו, מתחת לאפרו. לממדך, שאין עצה פסק חי לבאן (פסוק אי' אצלע), חזק העתק כמעט מזוק של פסוק ח' ובארציו, קשות, גזל בארכונו, מתחת לאפרו. הכל בראון. והוא ימשיל לנו ממשלה, והוא "יטפל" באיראן. רק שניהה אנו ואויים לקבל ממנו אך טוב.

מנחם אדישטיין

"מזרחה"

חזר ומען

חומר שפתח בפתח בשמותם של בני ישראל הבאים מצרים: "ויאלה שמות פותח בשמותם של בני ישראל הבאים מצרים":
- "שבעים נPsi" (שם, פסוק ח), מנין זה מופר לנו כבר מספר בראשתו "ויאלי", לאחר שעקב אביש מתרשם שעוד ייסר יוזד הוא עם כל המשפה למצרים; והתוור מתרשם את שמות יעקב האבאים מצרים: "ויאלה שמות בני ישראל הבאים מצרים" (שם, פסוק כ).
ואז מונה את מספרים "שבעים" (שם, פסוק כ').
רש"י הראשון בספר שמות עיר לבלבול הארץ, ומביא את תשומת המדרש: "אין לעי שפניא בריחון בשפטון, חזר ומען במצרים!" והນristol: אם משה היה נסיך אמיתי, הוא לא היה נתון לסקנה מרפואה וכו'.

חיבתן, שנשל למלוכבים, שמצויאן ומכוון במספר ובשמות".
הרבנן, משביר, שהתרה כאלו חוותה את אחותה לפרק מי' בספר בראשית, המתאר את ירידת יעקב ובינו למצרים, מעמידה את לעתנו, יש אותן אחות בפסוק שמלמות על תשובה אהות לקשיה, האחת ואיזי - "ויאלה שמות".
הרבנן משביר, שהתרה כאלו חוותה את אחותה לפרק מי' בספר בראשית מי'!) וממשיכה מכאן את הסיפור. לזכר החידות, ניתן לומר, שההמץע של פרק מי' פס' י' בספר בראשית, כתוב בשני מקומות - הוא כתוב גם בפרק מי', פסוק ח', וגם בincipit ספר שמות.

"חזר לנער"

היתה פונטית בלבד.

שינו שם אליו רק הילך ורישומי בטיעות הזרוי, זה שנייה והות מופטל. שינו שם, כמו כייצרת אדם חדש בעל הוות שונה. בכivel, אמורים לאדם אותו מאלצים לשנות את שם: אינו חפצים כך כמו אותה, עליך להשנות מקצת אל קצת ומחר ככל האפשר. מי יש יותר לעשות כן?

ויתר מכך, אך נתקלים בענין האחוותה בטניה לתגת לילדים שמות מהעלם הגדויל, שמות בעלייל ליה. נראה, אם נתנים שם כמו "וותם", שעל אף הצליל הלוע שבר, יש לו גם משמעות בערבית, אך מה עשו שם דוגמת "יעטלי", שזו אסם לעיא מובהק. ה"ארחות מטה", מתירות במסטר תשומת לשאלת זו של קריית שמות לעזים ואפי מביא שמות של מוחלים שנקרו באשיותם בחברה הישראלית. (בענין האחוותה, חוץ לאותה שיטה נלווה, גם עם לדי האתיפות). מעבר למיסחה המשנה על מסורת מנגני אבות ו מורשת, המגולמים בשמות שבתם נקראים אנשים, יש כאן משומס התנשאות של קבוצה אחרת על פבי קבוצה אחרת, בסיסו להגדיר מה רואי ומה איט ראי. בזמנו עשה כל הארץ (ואפילו קואלייזה התפרקה בשל כך), על "诒ות רוחות" של לדי תנען שנקלטו בקיטיצים ובמוסדותAINS שומרין מוצאות, אך איש לא התקומם כאשר שיט באופן שירתי שמות שעבור המשפות כלומר, אף שבديעדם כבר לא ניתן לשנות, אך מלמתולה כדברי יצירוחו מהרילה".
ראוי, שנשוב לשמות המקוריים, העבריים האמיתיים, סטוני המורות והמסורת. נפתלי יעורי

"ויאלה שמות..."

המודש (ויקרא ר' מה, ח) אומר: "בשביל ארבעה דברים גאנל ישראל מצרים: על קדי שלא שינו את שם, ולא שינו את לשונו, ועל קדי שלא אמרו לשון הרע ועל קדי שלא היה בדין פרע עיריה. על קדי שלא שינו את שם - ראות ושמען מי נקיי [ידן], ראות ושמען מי סלקין [עלן], לא היו קוריין לרואן - רופס, להודה - ליליאן, ליטני - ליטס, לבנמיין - לבנמיין - אלטסדן". ככלומר, אחד מדברי השבח העיקריים שבתם משובחים ישראל במצרים, הוא העובדה שהשמות מצרים, במוגמה "להשתלב" במרחב יתקן, שיש שמותיהם לשמות מצרים, שבתם משובחים, שלא אלץ את בני ישראל לשנות את שמותיהם ובכך לשנות את מתרבתם ומוסרותם. בדורות האחוותה השתמרו שני מנגנים, שבחדאי אינם עלים בקנה אחד עם דברי המדרש. הראשון שבתם הינה המנהג שנגנו בראשית שעת המדיינא, לשנות את שם של יהודים שעלו לארץ, לשמות "עברים", במנמה לוז אקליטותם של אלה, דינה בתקעה. ואם לא ייריג בחזוק, רק בזרה מוחזק - אסורה בתקעה, במרקחה שהתקעה דורשת מעשה אומן. ועוד, שקלוק זה מצה הוא ואין רגילות בני אדם כל כך לתקנו, ואפרשר שבזה גם ה"ביאור הלכה" יהודה שמורה.

ג. בורג של משקפיים - כתוב ה"ארחות שבת" (שם, מט), שההבריג בורג זה בשבת - חייב חטא, כיון שעשו בתקעה - דינה בתקעה. ואם לא ייריג בחזוק, רק בזרה מוחזק - אסורה בתקעה, במרקחה שהתקעה דורשת מעשה אומן. ועוד, שקלוק זה מצה הוא ואין רגילות בני אדם כל כך לתקנו, ואפרשר שבזה גם ה"ביאור הלכה" יהודה שמורה.

ג. תקעה - חייב חטא. נביה דוגמאות מעויות לכך:
א. הארכת שולחן - כתוב ה"ארחות שבת" (פ"ח, נא), שMOVEDן לחדר לוחות עץ כדי להאריך את השולחן בשבת, כיון שהוא מודרבנן. ה"ארחות שבת" הוסיפה, גם בורג שלא יצא לגמורי שהחיבור רפואי.

ב. גלגל שנשפט מרגל של מיטות תינוק - ה"ארחות שבת" (שם, נב) למד מה"חיזון איש", שגם מוחזיר אותו במקומו מותר להאריך את המיטה יהוזר ויפול ליתן במקומות הבורג חוט מותכת, או מחת. וה"ארחות שבת" הוסיפה, שהוא הדין שאסור על ידי הדבקת איספלנית. הרב אריה ויזל